

men som jeg hørte i dette Dieblift, nemlig: „sædeles paatrængende for Regjeringen“, at en saadan Frygt maa ansees for at være ugrundet, fordi den vil komme til at staae i en alt for skarp Modsatning til, hvad der er overeensstemmende med Loven. Behøves der noget yderligere Beviis for, at der ikke kan være Tale om at anvende provisoriske Love med Hensyn til Valgloven, saa har den høitærede Premierminister allerede tidligere ved flere Leiligheder under Behandlingen af denne Sag tilstrækkelig givet dette, og han har erklæret, at det vilde være Noget i sig selv aldeles unaturligt, at bringe foreløbige Love til Anvendelse med Hensyn til Valgloven. Han har i de stærkeste Udtryk paapeget, at der ikke engang kunde være Spørgsmaal om at tænke paa en saadan Fremgangsmaade. Efter dette turde det maasse, strengt taget, være overflødig at stille det Endringsforslag, som vi her have tilladt os at stille; men vi have dog meent, at, da det dog i alt Fald giver en yderligere Betryggelse, vilde det i sig selv være hensigtsmæssigt at optage det. Vi gjøre Regning paa, at det heller ikke vil møde nogen Indvending hos Regjeringen, i hvilken Henseende vi tør holde os til de Uttringer, som den høitærede Premierminister har brugt, og hvorved han ligesom har givet Anviisning paa, at man kunde følge den Vej, at stille et Endringsforslag, som gik ud paa, at Forandringer i Valgloven ikke skulde kunne finde Sted ved foreløbige Love, en Uttring, til hvilken han knyttede den Udtalelse, at han antog, at Regjeringen vilde gaae ind paa et saadant Forslag.

Ordføeren: For at der ingen Misforstaaelse skal kunne reise sig af, hvad her er blevet sagt, saa maa jeg endnu engang bemærke, at det er kun imod det af Regjeringen opstillede System, hvorved det, der angaar Valgret og Valgbarhed, ikke skulde fastholdes i Grundloven for Danmarks særegne Anliggender, at Modstanden her er almindelig. Der kan være enkelte Forandringer i Udtrykkene og i Bestemmelserne, som muligvis Thinget igjennem Udvalget ved nærmere Overveielse kunde komme til at gaae ind paa; men det er Systemet, som vi ikke kunne gaae ind paa.

Naar man altsaa forhandler om en saadan Sag, saa er der jo for Regjeringen — anderledes kan jeg ikke forestille mig det — et dobbelt Hvert: det ene, at see at gjøre sit System gjældende; men, naar dette ikke lykkes, da det andet, at faae Loven i den Stikfelse, hvori den kan komme frem, til at nærme sig det saameget som muligt. Det er med Hensyn hertil, at jeg endnu engang er saa frit at gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at, naar nogle bestemte Endringsforslag kom fra Regjeringen, hvorom man vidste, at, naar de bleve antagne, saa har man nærmet Loven mere til det, som Regjeringen fandt at svare til Hensigten, end naar de bleve forkastede, at der da først kan være virkelig Spørgsmaal om, fra vor Side at gaae ind paa Noget, eller ikke at gaae ind paa Noget. Saaledes som Sagen staaer for Diebliftet, ligger det ikke i Thingets Fleertals Magt at tage nogen Bestemmelse, som nogenkunde kunde svare til Fleertallets Hensigt og tillige passe til Ministeriets. Der foreligger aldeles ikke nogen saadan mellemliggende Vej; man har enten at opgive hele Grundlovens Bestemmelse om Valgret og Valgbarhed, eller ogsaa har man at holde fast paa det Hele; thi noget mellemliggende Forslag findes der, som sagt, ikke, naar jeg undtager det sidst omtalte, som i sig selv ikke er meget. Man vil især blive opmærksom paa, hvor lidet det er, naar man overveier, at en Lovgivning, som gaaer ud paa at forandre Valgretten og Valgbarheden, aldrig kan være af den Natur, at man kan ønske eller vente den fremmet med en stor Hurtighed. Man kan ikke i den Henseende ønske at vinde Noget ved Overraskelse. Vi maa vel lægge Mærke til, at i 1848 er Spørgsmaalet to Gange kommet for; det har to Gange været under gjentagende og vidtløftig Behandling, forinden det kom til en endelig Antagelse, uden at dette dengang har medført nogen væsentlig Ulempe, og man vil altsaa see, at dette Spørgsmaal gjerne kan komme til Forhandling gjentagne Gange, uden at man derved behøver at befrygte noget af saadanne Forhandlinger. Men det er jo den formodede Fare ved den gjentagne Behandling, som skulde gjøre den grundlovsæftige